

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 53/2017
25.01.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и др, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Иване Димитријевић Пекдемир, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 17К бр.1573/12 од 13.01.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.429/16 од 13.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 25. јануара 2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Иване Димитријевић Пекдемир, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 17К бр.1573/12 од 13.01.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.429/16 од 13.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 17К бр.1573/12 од 13.01.2016. године године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву, у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су им применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, тако што је окривљеној АА утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљеном ББ утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од три године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Ставом II исте пресуде, окривљени ВВ је на основу члана 423. став 1. тачка 2.) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Истом пресудом окривљени АА и ББ обавезани су да сnose трошкове кривичног поступка, а истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног ВВ падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.429/16 од 13.09.2016. године, ставом I, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Иване Димитријевић Пекдемир, а пресуда Основног суда у Нишу 17К бр.1573/12 од 13.01.2016. године у ставу I у односу на ове окривљене потврђена.

Ставом II исте пресуде, одбачена је као недозвољена жалба Основног јавног тужиоца у Нишу изјављена против пресуде Основног суда у Нишу 17К бр.1573/12 од 13.01.2016. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Ивана Димитријевић Пекдемир, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП, конкретно због повреде одредаба члана 427. став 5. ЗКП, те због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредаба члана 16. и члана 419. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати Вишем суду у Нишу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљених АА и ББ, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП, која је општег карактера, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да је у конкретном случају изостала свестрана

оцена одбране окривљених, у делу у којем тврде да је окривљена АА поступала у нужној одбрани, како би одбранила себе и свог оца од напада окривљеног ВВ, а полемише се и са оценом суда о веродостојности исказа саслушаних сведока, те о начину настанка повреда које је критичном приликом задобио окривљени ВВ, а што не представља разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима окривљених, сходно члану 485. став 4. ЗКП.

Надаље, захтевом се указује на повреду одредаба члана 427. став 5. ЗКП и с тим у вези наводи да је првостепена пресуда достављена само окривљеној АА, а не и окривљеном ББ, те на битну повреду одредаба члана 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, у вези са којом повредом се наводи да правноснажна пресуда нема разлога о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, јер суд не наводи на који начин се манифестовала последица у виду тежег ремећења јавног реда и мира, а што такође не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено окривљенима и браниоцима окривљених, те да се суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2.) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић